

indført i Lovgivningen ved § 3 i Lov om kommunal Lægehjælp af 21. April 1914.

I det her foreliggende Lovforslags § 10 foreslaas det, at Dagpengene forhøjes fra 3 til 6 Kr. Det er en meget stor Forhøjelse, og det er den Slags Forhøjelser, der altid kan give Anledning til Frygt for Misbrug og ogsaa give Anledning til Misbrug, naar Dagpengene vokser op til en saa betydelig Højde. 6 Kr. er maaske ikke saa meget i Øjeblikket, men Loven bliver jo staaende gennem flere Aar, og det er ikke sikkert, at hele det Prisniveau, vi nu har, vil blive liggende.

I § 13 tilpligtes Sygekasserne at yde Hjælp i 26 Uger, det er jo længere Tid, end de nu yder Hjælp i. Det er en af de Merudgifter, som Sygekasserne her faar, og som, hvad jeg omtalte før, bliver ækvivaleret gennem det større Tilskud.

Hvad det andet Lovforslag angaar, Forslag til Lov om Invalidforsikring, er dette jo en delvis tvungen Forsikring, om jeg maa betegne den saaledes. Hele Systemet her er hægtet sammen med Sygekasse-loven, og jeg kan finde denne Maade at løse Sagen paa hensigtsmæssig i Modsætning til det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke), et Medlem, hvis store Indsigt og Dygtighed paa disse Omraader jeg nærer den største Respekt for, men hvis mimoseagtige Følsomhed overfor, hvad et æret Medlem af det andet Ting havde udtalt, jeg ikke forstaar. Thi naar jeg ser paa de Ord, det ærede Medlem i det andet Ting havde udtalt, var der ikke noget særlig fornærmende for det ærede Medlem deri, saaledes at de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte her, og som den høje Formand her paatalte, ikke stod i noget Forhold til det, som den ærede Folketingsmand havde udtalt.

Invalidforsikringens Betingelse: at vedkommende har Indfødsret og Bopæl i Riget, finder jeg fuldstændig rigtig. Vedkommende skal for at nyde godt af Invalidforsikringen være Medlem af en Sygekasse og yde et moderat Bidrag dertil. Dette mente det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds kunde afholde mange unge fra at blive Medlem, og det ærede Medlem udtalte den Tanke, at man maaske burde lade de unge fra 14 til 18 Aar slippe for denne Betingelse. Men der kan jo komme det Tilfælde, at en saadan ung kunde komme i Trang til at nyde godt af Loven, inden han naaede det Aar, hvor han skulde betale, og det vilde da fremkalde en Vanskelighed. Den Forøgelse af Sygekassebidraget, der her kræves, 40 Øre pr. Maaned,

er jo heller ikke noget stort Beløb i Forhold til de Indtægter, der oppebæres selv af ganske unge Personer. Det er netop Tilfældet i disse Tider, at de ganske unge Personer oppebærer et ganske uforholdsmæssig stort Vederlag for deres Arbejde.

I Lovforslagets § 3 fastslaas det, at ved Invaliditet forstaas en Nedsættelse af Arbejdsevnen til en Trediedel, og Afgørelsen af, hvorvidt noget saadant foreligger, er overdraget til Forsikringsraadet. Dette Forsikringsraad vil jo til Dels have Lægeerklæringer at rette sig efter og kan maaske ogsaa i visse Tilfælde faa de paagældende fremstillet, men ellers vil det kun have at gaa ud fra skriftlige Oplysninger. Det er et af de vanskelige Punkter i Lovforslaget, at man her kan komme til urigtige Resultater. For visse Kategorier af Arbejderes Vedkommende er det maaske ikke saa vanskeligt at konstatere, om Arbejdsevnen er nedsat i den Grad, som det kræves, men for Hustruers og forskellige andre Individuers Vedkommende kan det blive meget vanskeligt at faa dette konstateret. Jeg vil i Forbindelse hermed udkaste den Tanke, om det, da man dog har inddraget en Del Apparater fra Ulykkesforsikringsloven under denne Lov, ikke var rigtigt i endnu højere Grad at knytte dem sammen, om det ikke var muligt, at det Forsikringsraad, man har i Henhold til Ulykkesforsikringsloven, kunde bestride ogsaa Invaliditetsforsikringen, saa at man derved kunde undgaa en større Forøgelse af Embedsmaskineriet end nødvendigt.

I § 4 bestemmes det, at der ydes 800 Kr. i Invalidrente, men denne kan ikke oppebæres, naar de paagældende faar Pension eller anden Understøttelse, blandt andet Ulykkesforsikringsunderstøttelse. De kan ikke faa baade-og, og det finder jeg fuldkommen rigtigt.

I § 5 er det fastslaaet, at saavel Arbejdere som Arbejdsgivere skal betale 4 Kr. 80 Ø. i Præmie, medens Stat og Kommune tilskylder det manglende Beløb. Jeg betragter denne Bestemmelse i § 5 som en Begyndelse; det vilde være mere korrekt, om man her fik en graderet Ydelse i alt Fald for Arbejdsgivernes Vedkommende, thi Risikoen er her forskellig for de forskellige Virksomheder, ligesom den er det overfor Ulykkestilfælde, og det vilde være rimeligt, at de Virksomheder, som frembyder den største Fare med Hensyn til Nedbrydelse af Helbredet for de i dem beskæftigede Folk, ogsaa kom til at yde efter en højere Skala end de Virksomheder, hvis Arbejdere er beskæftigede med et